

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 15 stycznia 2024 r.

DIH-3.707.133.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.5.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę MMT Supermarket Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Poznaniu od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 października 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.107.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 8 000 zł (słownie: osiem tysięcy złotych 00/100), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c w związku z art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 poz. 1658, ze zm.), z tytułu niedopełnienia obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ww. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, poprzez niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 19-26 maja 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Wielkopolskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 18 maja 2023 r. nr UH.8361.107.2023, przeprowadzili kontrolę w sklepie [xxxxxx] w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną”, „spółką” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej. Zawiadomienia nie zastosowano także w zakresie obejmującym zakup produktów lub usług sprawdzających rzetelność usługi, stosownie do treści art. 62 ust. 1 pkt 3 tej ustawy.

Kontrolę przeprowadzono w obecności m.in. zastępcy kierownika sklepu, będącego osobą upoważnioną przez spółkę do jej reprezentowania podczas kontroli (według pełnomocnictwa substytucyjnego z dnia 9 stycznia 2020 r.), któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie

do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658), zwanej dalej „ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi”, w zakresie dotyczącym art. 40a, art. 41 oraz art. 42, w którym nadzór sprawuje Inspekcja Handlowa.

W ramach czynności sprawdzających obejmujących m.in. zakup kontrolny, zweryfikowano prawidłowość wyliczenia i pobierania należności za oferowane w punkcie sprzedaży torby na zakupy z tworzywa sztucznego. W tym celu inspektorzy zapakowali żywność posiadającą już własne opakowanie do dwóch toreb na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów (tzw. zrywki), oferowanych na hali sprzedażowej. Produkty będące przedmiotem zakupu kontrolnego, w tym produkty umieszczone w pobranych torbach typu „zrywka”, wykazano w protokole kontroli (karta nr 2 i 3). Przedmiotowe torby zostały użyte do żywności oferowanej w opakowaniach, a więc niezgodnie z ich przeznaczeniem, tj. nie zostały one użyte ze względów higienicznych lub jako podstawowe opakowanie żywności luzem (na wagę), gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności. Zostały one zatem użyte jako dodatkowe torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów i jako takie podlegały one opłacie recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Podczas weryfikacji paragonu fiskalnego za dokonany zakup ustalono jednak, że nie naliczono opłaty za przedmiotowe torby, w tym opłaty recyklingowej.

Uwzględniono przy tym, że powyższy obowiązek dotyczący pobierania opłaty recyklingowej ma zastosowanie również do toreb, o których mowa w art. 8 pkt 15a lit. b) tej ustawy, tj. do bardzo lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, w sytuacji gdy takie torby nie są używane do celów określonych w tych przepisach, przez co nie spełniają one definicji ustawowej bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego i nie podlegają tym samym zwolnieniu z tego obowiązku, o którym mowa w art. 40a ust. 2 tej ustawy.

Na podstawie powyższych ustaleń stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca prowadząc punkt sprzedaży detalicznej, w którym oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów, nie dopełnił obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, poprzez niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W dniu 19 maja 2023 r. ww. pracownik sklepu wypełnił formularz oświadczenia, z którego wynika, że kontrolowany przedsiębiorca należy do grupy tzw. pozostałych przedsiębiorców, zgodnie z art. 7 oraz art. 55 ust. 1 Prawa przedsiębiorców.

Od 24 maja 2023 r. kontrolę kontynuowano w obecności innego pracownika spółki, również legitymującego się stosownym upoważnieniem do reprezentowania spółki podczas kontroli (według pełnomocnictwa z dnia 20 lutego 2023 r.), który tego samego dnia przesłał drogą elektroniczną oświadczenie o stosowanych w kontrolowanym sklepie trzech rodzajach toreb z tworzywa sztucznego oraz o zasadach ich udostępniania klientom.

W dniu 26 maja 2023 r., na podstawie art. 16a ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, do spółki skierowano żądanie, w którym zobowiązano ją do udostępnienia

dokumentów dotyczących m.in. zakupu toreb foliowych (tzw. zrywki), na podstawie których można potwierdzić grubość materiału (ilości mikrometrów), z którego zostały one wykonane.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 26 maja 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.107.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W dniu 5 czerwca 2023 r. strona przekazała drogą elektroniczną informację potwierdzającą grubość pobranych w ramach zakupu kontrolnego toreb typu „zrywka”, wynoszącą poniżej 15 mikrometrów (według deklaracji grubości wystawionej przez ich dostawcę), zgodnie z ustaleniami kontroli.

Pismem z dnia 13 czerwca 2023 r., Wielkopolski WIIH zwrócił się do strony z wnioskiem o udzielenie pisemnego wyjaśnienia dotyczącego podjęcia przez nią dobrowolnych działań naprawczych, eliminujących stwierdzone nieprawidłowości. Strona pozostawiła to wezwanie bez odpowiedzi.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 13 września 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, z tytułu naruszenie obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, poprzez niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, informując również o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 15 września 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Ponadto w dniu 29 września 2023 r., na podstawie art. 32 ustawy o Inspekcji Handlowej, Wielkopolski WIIH wydał, w drodze decyzji, zarządzenie pokontrolne, w którym zobowiązał stronę do przestrzegania obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz poinformowania go o sposobie wykonania tego zarządzenia. Strona udzieliła na nie odpowiedzi w piśmie z dnia 13 października 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 12 października 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.107.2023), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c w związku z art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 8 000 zł, z tytułu niedopełnienia obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 tej ustawy, poprzez niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 16 października 2023 r.

W dniu 14 listopada 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 30 października 2023 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), działającej przez profesjonalnego pełnomocnika, zawierające odwołanie od ww. decyzji.

Pismem z dnia 20 listopada 2023 r. znak DIH-3.707.133.2023.AWS, Prezes UOKiK powiadomił stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych

dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono pełnomocnikowi strony w dniu 27 listopada 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Na podstawie art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 40a, art. 41 oraz art. 42 ust. 1 sprawuje Inspekcja Handlowa, działając na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Przepisy art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stanowią w ust. 1, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, zaś w ust. 2, że opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Torby na zakupy z tworzywa sztucznego zostały zdefiniowane w art. 8 pkt 15a ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi i oznaczają one torby na zakupy, z uchwytemi lub bez uchwytem, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się:

- a) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,
- b) bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem (na wagę), gdy pomagają to w zapobieganiu marnowaniu żywności,
- c) pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.

Zwolnione z opłaty recyklingowej są zatem jedynie torby, o których mowa w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, tj. bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem (na wagę), gdy pomagają to w zapobieganiu marnowaniu żywności.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi

art. 40a ust. 1 nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W świetle art. 57 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, kary pieniężne wynoszą: w przypadkach, o których mowa m.in. w art. 56 ust. 1 pkt 10c - od 500 zł do 20 000 zł. Zgodnie z art. 58 ust. 2 tej ustawy, kary pieniężne za czyny, o których mowa w ww. przepisach, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH.

Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie reguluje przesłanek wymiaru kary, ani też kryteriów odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, a więc stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy odpowiednio: art. 189d i art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189d Kpa, wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, poprzez niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 pkt 10c tej ustawy.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Wielkopolski WIIH w drodze decyzji z dnia 12 października 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.107.2023), wymierzył karę pieniężną w wysokości 8 000 zł stronie, to jest podmiotowi, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżyła ją w całości i wniosła o jej uchylenie. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, iż w niniejszej sprawie nie zaszły przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Jej zdaniem, Wielkopolski WIIH błędnie stwierdził, że w przedmiotowej sprawie waga naruszenia nie może zostać uznana za znikomą. Podkreśliła, że organ pierwszej instancji stwierdzając w treści zaskarżonej decyzji, iż nie można mówić o znikomej wadze naruszenia, jako jeden z argumentów, wskazał, że strona nie wykonała obowiązków określonych w przepisach ustawy i to przepisów mających istotne znaczenie dla ochrony środowiska, a w rezultacie również dla życia i zdrowia człowieka. Strona podważyła taką argumentację, w szczególności z uwagi na to, iż kontrole IH w zakresie pobierania opłaty recyklingowej za tzw. zrywki stanowią nowość i interpretacja przepisów o konieczności pobierania opłaty recyklingowej także za takie torby zrodziła się niedawno, w związku z czym przedsiębiorcy znaleźli się w niekorzystnej sytuacji dostosowania pobieranych opłat w zbyt krótkim czasie. Ponadto zwróciła uwagę, że strona nigdy wcześniej na naruszała powyższych obowiązków. W dalszej kolejności wskazała, że niezwłocznie podjęła ona działania naprawcze w postaci stworzenia stosownego kodu przy kasie, służącego do pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego (zrywka), która to zrywka używana jest do celów innych niż przewidziano (tj. do pakowania produktów innych niż pieczywo oraz warzywa i owoce oferowane luzem). Ponadto wskazała, że dodatkowo w sklepie widnieje komunikat informujący klientów o pobieraniu powyższej opłaty. Jednocześnie, powołując się na wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 lipca 2021 r. o sygn. akt V SA/Wa 566/21, wskazała, że w świetle art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, stwierdzenie przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa (jako jednej z przesłanek uzasadniających odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej), wymaga przeprowadzenia swego rodzaju testu proporcjonalności, tj. wyważenia hierarchii dóbr (wartości) chronionych przez prawo na tle konkretnego stanu faktycznego. Biorąc pod uwagę stan faktyczny sprawy, w szczególności niezwłocznie podjęte działania naprawcze, strona uznała, że nałożenie na nią kary pieniężnej w wysokości 8 000 zł, w sytuacji gdy jej widełki wynoszą od 500 zł do 20 000 zł, należy uznać za znacząco wygórowane.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe zarzuty są niezasadne. Przepisy art. 189f § 1 pkt 1 Kpa stanowią, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Po przeanalizowaniu akt sprawy, Prezes UOKiK stwierdza, że Wielkopolski WIIH prawidłowo rozważył możliwość zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, czemu dał swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji. Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę.

W niniejszej sprawie, bezsporny jest fakt, że strona nie wywiązała się z obowiązku, o którym mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, gdyż prowadząc punkt sprzedaży detalicznej, w którym oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów, nie pobrała opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. Powyższe

ustalenia zostały poczynione w oparciu o zakup kontrolny, który w sposób jednoznaczny wykazał, że strona nie wykonała powyższego obowiązku i nie pobrała opłaty recyklingowej za torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka”, które nie spełniały definicji bardzo lekkiej torby w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. b) tej ustawy, w związku z ich użyciem do żywności oferowanej w opakowaniach, a więc niezgodnie z ich przeznaczeniem.

Prezes UOKiK wskazuje, że aby bardzo lekka torba na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka” nie podlegała opłacie recyklingowej, zgodnie z art. 40a ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, poza spełnieniem warunku grubości materiału, z którego została ona wykonana (poniżej 15 mikrometrów), równocześnie musi zostać spełniona także przesłanka określająca cel jej zastosowania, tj. wymagalność ze względów higienicznych lub jako podstawowe opakowanie żywności luzem (na wagę), gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności. Zapakowanie przez konsumenta w tego typu torbę towarów posiadających już własne opakowania (tak, jak w przypadku żywności opakowanej, będącej przedmiotem zakupu kontrolnego) powoduje konieczność pobrania od niego opłaty recyklingowej. Z uwagi na to, że reklamówki typu „zrywki”, jak każda inna torba, służą do opakowania towarów, samo umieszczenie takich toreb obok stoiska z żywnością na wagę (w tym przypadku pieczywa oraz warzyw i owoców), nie uświadomi klientów, że w sytuacji gdy zostaną one użyte do innych celów niż wskazane w definicji ustawowej, przedsiębiorca będzie miał obowiązek pobrać od nich opłatę recyklingową.

Należy podkreślić, że istotą opłaty recyklingowej jest m.in. takie oddziaływanie na decyzje konsumenta, aby wykorzystywał on bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, jedynie ze względów higienicznych lub jako podstawowe opakowanie żywności oferowanej na wagę, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności. To jednak na przedsiębiorcy spoczywa ciężar weryfikacji, w jaki sposób konsument używa takie torby i egzekwowania tym samym należnej od niego opłaty recyklingowej, w związku z ich użyciem w innym celu niż wskazany powyżej. Przedsiębiorca powinien w taki sposób zorganizować sposób prowadzenia swojej działalności (np. poprzez wywieszenie odpowiednich informacji o przeznaczeniu toreb typu „zrywka” i konieczności wniesienia opłaty recyklingowej w przypadku ich użycia niezgodnie z przeznaczeniem oraz zobowiązanie pracowników sklepu do naliczania takiej opłaty), żeby mógł wywiązywać się ze wszystkich nałożonych na niego obowiązków ustawowych.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać i respektować przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Była ona zobowiązana czynić zadość wymaganiom ustawowym, które określają m.in. obowiązek pobierania opłaty recyklingowej za oferowane w swoim punkcie handlowym torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów. Należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że jednym z głównych celów nałożenia na przedsiębiorców obowiązków określonych w ustawie, jest wzmocnienie szeroko pojętej ochrony środowiska. W tym zakresie bardzo istotna jest kwestia naliczania opłaty recyklingowej. Wprawdzie opłata ta jest dodatkowym kosztem klienta, ale jej naliczenie zapewnia istotny walor edukacyjny konsumentów w zakresie ograniczenia używania toreb na zakupy z tworzywa sztucznego a tym samym wpływa na gospodarkę odpadami i ochronę środowiska. Pobieranie opłaty recyklingowej przyczynia się do racjonalnego wykorzystywania opakowań przez konsumentów w trakcie zakupów i prowadzi do mniejszego zużycia toreb na zakupy, co w rezultacie skutkuje ograniczeniem ilości powstających odpadów z tworzyw sztucznych. Brak pobrania opłaty recyklingowej wpływa na realizację celów ustawy dotyczących ochrony

środowiska, co przekłada się także na ochronę zdrowia i interesu publicznego. Ustawa ta weszła w życie w dniu 1 stycznia 2014 r., zaś przepisy art. 40a zostały dodane do niej z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2018 r., co oznacza, że strona miała dostateczny czas (5 lat) na zapoznanie się z nimi i ich zastosowanie. Mając na uwadze charakter powyższego naruszenia, należy uznać, że waga naruszenia prawa była istotna z uwagi na dobro podlegające ochronie. Stąd też, należy zgodzić się z twierdzeniem organu pierwszej instancji, że w przedmiotowej sprawie waga naruszenia nie może zostać uznana za znikomą.

Przy ocenie przestępstw, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, organ pierwszej instancji uwzględnił również okoliczność, iż strona - wbrew jej twierdzeniom zawartym w odwołaniu - nie podjęła niezwłocznie działań naprawczych. Jak wynika z treści zaskarżonej decyzji, w toku kontroli, osoba upoważniona do reprezentowania spółki podczas kontroli, w piśmie z dnia 24 maja 2023 r. oświadczyła, że kierownik sklepu nie może sam zdecydować (podjąć działania naprawcze), jeżeli z poziomu centrali brak jest informacji o decyzji w tym zakresie (co do uiszczania opłaty za torby na zakupy typu „zrywka”). W związku z powyższym, pismem z dnia 13 czerwca 2023 r., organ pierwszej instancji zwrócił się do strony z wnioskiem o udzielenie pisemnego wyjaśnienia dotyczącego podjęcia przez nią dobrowolnych działań naprawczych, eliminujących stwierdzone nieprawidłowości. Wezwanie to pozostało bez jej odpowiedzi. Podobnie strona nie podjęła żadnej aktywności po otrzymaniu zawiadomienia z dnia 13 września 2023 r. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Brak podjęcia działań naprawczych przez stronę spowodował ponadto, iż w dniu 29 września 2023 r. organ pierwszej instancji zobowiązał ją, w drodze zarządzenia pokontrolnego, do przestrzegania obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz poinformowania go o sposobie wykonania tego zarządzenia. Strona dopiero w odpowiedzi na zarządzenie, poinformowała w piśmie z dnia 13 października 2023 r. o podjęciu działań naprawczych, jednakże oświadczenie strony w tym zakresie trudno uznać za dostateczne dla udowodnienia jej twierdzenia zawartego w odwołaniu o niezwłocznym podjęciu działań naprawczych.

Prezes UOKiK wskazuje, że nawet przy założeniu, że strona podjęła działania naprawcze w efekcie kontroli (bez udzielenia odpowiedzi na wezwanie z dnia 13 czerwca 2023 r., ustosunkowując się dopiero na zarządzenie pokontrolne z dnia 29 września 2023 r.), fakt ten nie zwalnia jej z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązku stwierdzonego w chwili kontroli. Należy w tym miejscu podkreślić, że odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku 40a ust. 1 tej ustawy, co zostało szczegółowo wyjaśnione również w treści zaskarżonej decyzji.

Tym samym, należy uznać, że przestępka pierwsza dotycząca znikomej wagi naruszenia prawa nie została spełniona, zatem Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Tym samym, zarzut strony dotyczący naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, poprzez jego błędne zastosowanie, należy uznać za niezasadny. Warto podkreślić, że aby można było zastosować wskazane przepisy, muszą zostać spełnione łącznie obie przestępki, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Ponadto nie została spełniona przestępka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie

skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Warto podkreślić, że naruszenie przez stronę przepisów art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, stanowi czyn (delikt administracyjny), który zagrożony jest karą pieniężną określoną w art. 56 ust. 1 pkt 10c tej ustawy. Postępowania o nałożenie takiej kary pieniężnej mogą być prowadzone wyłącznie przez organy IH, zaś ze względu na właściwość terytorialną, wobec strony mogły być one prowadzone przez Wielkopolskiego WIIH. Inny organ na terenie podlegającym kognicji Wielkopolskiego WIIH nie mógł nałożyć kary pieniężnej za naruszenie powyższego obowiązku, w związku z czym należy uznać, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem skierowania do strony wniosku o udzielenie pisemnego wyjaśnienia dotyczącego podjęcia dobrowolnych działań naprawczych, eliminujących stwierdzone nieprawidłowości (według wezwania z dnia 13 czerwca 2023 r., które strona pozostawiła bez odpowiedzi), jak również zobowiązania strony, w drodze zarządzenia pokontrolnego, do przestrzegania obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz poinformowania organu IH o sposobie wykonania tego zarządzenia (według zarządzenia pokontrolnego z dnia 29 września 2023 r., na które strona udzieliła odpowiedzi w piśmie z dnia 13 października 2023 r.), Wielkopolski WIIH nie musiał wyznaczać stronie terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, ewentualne działania naprawcze podjęte przez stronę w efekcie kontroli, co jest równoznaczne z usunięciem naruszenia prawa, nie pozwolą na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów oraz ochrony systemu gospodarowania odpadami, jak również związanego z nim poszanowania interesu publicznego w przyszłości.

W niniejszej sprawie, Wielkopolski WIIH był uprawniony do zastosowania kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c w związku z art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w granicach przewidzianych tymi przepisami, tj. w wysokości od 500 zł do 20 000 zł. Po uwzględnieniu wszystkich przestanków, o których mowa w art. 189d Kpa, mających wpływ na wymiar kary, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 8 000 zł, która stanowi 40% górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała wysokość nałożonej na nią kary pieniężnej, uznając ją za znacząco wygórowaną, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, że Wielkopolski WIIH prawidłowo ocenił wszystkie przestanki, zgodnie z regulacją art. 189d Kpa, w szczególności

wagę i okoliczności naruszenia prawa (tj. dokonał wyważenia hierarchii wartości chronionych przez prawo na tle stanu faktycznego sprawy), częstotliwość niedopełnienia w przeszłości wskazanego obowiązku oraz stopień przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa, a także działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa, co miało wpływ na wymiar kary, tj. zastosował sankcję, która jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia oraz wielkości kontrolowanego podmiotu.

Przy ocenie wagi i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności uwzględniając potrzebę ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona prowadząc punkt sprzedaży detalicznej, w którym oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów, nie pobrała opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, wbrew postanowieniom art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Prezes UOKiK wskazuje, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę powyższych opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego, poza ich stosowaniem ze względów higienicznych lub jako podstawowe opakowanie żywności luzem gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności, nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży detalicznej lub hurtowej. Powyższe działanie powinno wpływać na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, zastosowanie mniej szkodliwych dla środowiska materiałów alternatywnych oraz w jeszcze większym stopniu zmianę nawyków konsumenckich. Należy zatem przychylić się do poglądu organu pierwszej instancji, że brak pobrania opłaty recyklingowej wpływa na realizację celów ustawy dotyczących ochrony środowiska, a co z tym się wiąże, także na ochronę zdrowia i interesu publicznego. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji mógł uznać, że waga naruszenia powyższego obowiązku była istotna i z pewnością nie miała cech znikomości. Przy ocenie tej przestanki wzięto również pod uwagę czas trwania naruszenia, stwierdzając m.in., że ustawa ta weszła w życie w dniu 1 stycznia 2014 r., zaś przepisy art. 40a zostały dodane do niej z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2018 r., podczas gdy spółka prowadzi zarejestrowaną działalność od 9 grudnia 2008 r. (według wpisu do KRS nr 0000319361). Uwzględniono przy tym oświadczenie z dnia 24 maja 2023 r., złożone w toku kontroli przez osobę upoważnioną przez spółkę do jej reprezentowania podczas kontroli, z którego wynika, że firma nie posiadała procedur dotyczących pobierania opłat za torby na zakupy typu „zrywka”, co opisano również w protokole kontroli (karta nr 5).

Przy ocenie częstotliwości niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że wobec strony nie stwierdzono wcześniej naruszenia powyższego obowiązku.

Z kolei dokonana przez organ pierwszej instancji ocena uprzedniego ukarania za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, znajduje swój wyraz w dokonanej równocześnie ocenie zasadności zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, do czego się już wyżej ustosunkowano.

Przy ocenie stopnia przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że naruszenie przepisów było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniedbania. Strona, działając na rynku jako podmiot profesjonalny, miała obowiązek znać i stosować się do aktualnie

obowiązujących przepisów prawa. Strona powinna była dotożyć należytej staranności, aby prowadzić swoją działalność zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, czego jednak nie uczyniła w omawianym przypadku, a konsekwencją tego są udowodnione nieprawidłowości.

Oceniając działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa, organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że strona uchyliła się od podjęcia dobrowolnych działań naprawczych i do dnia wydania zaskarżonej decyzji nie poinformowała go o podjęciu takich działań, co skutkowało skierowaniem do niej stosownego wezwania z dnia 13 czerwca 2023 r. oraz zarządzenia pokontrolnego z dnia 29 września 2023 r., co już wyżej wykazano, uwzględniając przy tym oświadczenie osoby upoważnionej przez spółkę do jej reprezentowania podczas kontroli w dnia 24 maja 2023 r. Jak wynika z treści zaskarżonej decyzji, okoliczność dotycząca bierności strony w powyższym zakresie została uwzględniona przy ustalaniu kary pieniężnej i w sposób znaczący wywarła wpływ na jej wysokość.

Organ pierwszej instancji nie odniósł się do pozostałych przesłanek dotyczących wysokości korzyści lub straty, którą strona osiągnęła lub uniknęła, a także warunków osobistych strony (jako osoby fizycznej), uznając, że w omawianym przypadku oraz w odniesieniu do strony (jako spółki) wskazane przesłanki nie miały zastosowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Wielkopolski WIIH przy ustalaniu kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej obniżenia lub anulowania. W opinii Prezesa UOKiK, kara pieniężna ustalona na poziomie 8 000 zł, przy minimalnej wysokości 500 zł i maksymalnej 20 000 zł, jaką przewidują wskazane przepisy, jest kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa. Stanowi ona 40% górnego wymiaru kary, a więc nawet nie połowę możliwej do nałożenia kary. Trudno zatem uznać ją za znacząco wygórowaną, jak podniosła strona w dowołaniu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c w związku z art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Stąd też, postępowanie Wielkopolskiego WIIH w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 58 ust. 2 i 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 58 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658, ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a